

[Orla Møller.]

er i hvert fald adskilligt i dette svar, der retfærdiggør, at vi fra socialdemokratisk side i sin tid stemte imod erstatningsbestemmelsen i loven. Det er et meget stort antal, det her drejer sig om, og jeg forstår helt og fuldt, at det er en administrativ belastning for boligministeriet.

Der er en enkelt ting, som ministeren ikke var inde på i besvarelsen, men som jeg gerne vil udbede mig lidt nærmere oplysning om, hvis det er gørligt allerede nu. Det er spørgsmålet om, hvor store erstatningsudgifter staten som helhed vil komme til at skulle udrede i forbindelse med denne lov.

Boligministeren (Helge Nielsen): Da det er taksationskommissionerne og eventuelt domstolene, der skal tage stilling til, om der skal ydes erstatning, og i givet fald hvor stort et beløb i de enkelte sager, er det selv sagt ikke muligt på nuværende tidspunkt blot tilnærmelsesvis at afgive et skøn over de samlede erstatningsudgifter. Personlig tror jeg dog ikke, at der bliver tale om de meget store tal. Jeg kan henvise til, at de samlede erstatningsbeløb, som siden 1949 er udbetalt i henhold til byplanlovens § 15 a og den tidligere byreguleringslov, i alt andrager ca. 14 mill. kr.

Betingelserne for at opnå erstatning efter zonelovens § 12 er jo meget strenge. Det kræves således bl. a., at ejeren skal afskæres fra en økonomisk rimelig og forsvarlig udnyttelse af ejendommen, at den ønskede udnyttelse af ejendommen skal svare til den faktiske udnyttelse af de omliggende ejendomme, at ejeren efter de hidtil gældende regler skulle have haft rimelig grund til at påregne, at den ønskede udnyttelse da kunne gennemføres, og at ejeren skal have lidt et økonomisk tab. Jeg tror, at disse erstatningsbetingelser vil udelukke en meget betydelig del af de rejste erstatningskrav, men det kræver som sagt en meget grundig behandling at finde frem til, hvem der virkelig har krav på erstatning, og derfor vil det være meget letsindigt, hvis jeg i dag sagde, hvor meget disse beløb til sin tid vil udgøre.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Kristine Heltberg** til udenrigsministeren:

„Vil udenrigsministeren redegøre for, hvorledes Danmark — i tilfælde af dansk tilslutning til EF — vil kunne undgå at yde støtte til sydafrikansk industri via EF's u-landsstøtte til Mauritius?“

Skriftlig begrundelse:

Spørgsmålet stilles i anledning af pressemeddelelser om, at Mauritius — der har truffet associeringsaftale med EF — i vid udstrækning har åbnet døren for investeringer fra Sydafrika, hvis industrivarer, færdigproduceret på Mauritius, vil kunne komme toldfrit ind i EF. Ifølge Yaounde-konventionen skal der imidlertid af EF's midler ydes støtte til industriens udbygning på Mauritius som associeret u-land, dvs. også til den sydafrikanske del af industrien (jfr. Information den 8. maj d. å.).

I så fald synes Danmark i tilfælde af medlemskab af EF dels at skulle åbne for en toldfri import fra Sydafrika, dels via fonden at yde indirekte u-landsstøtte til sydafrikansk industri.

Formanden: Spørgsmålet vil blive besvaret af ministeren for europæiske markedsanliggender.

Kristine Heltberg: Det forekommer mig at være foruroligende, hvad man i denne tid læser i pressen om den associeringsaftale, der er truffet mellem fællesmarkedet og øen Mauritius angående frihandel og u-landsstøtte i overensstemmelse med Yaounde-konventionen. Ud fra et letforståeligt ønske om investeringer har øens styre givet den sydafrikanske industri overordentlig gunstige arbejdsbetingelser. Dette vil imidlertid, hvis man skal tro pressemeddelelserne, give Sydafrika en mulighed for at smutte uden om EF's konkurrencesvækkende toldmure og således undgå den politiske uvilje, som man hævder skulle kunne holde Sydafrika udenfor.

Det forekommer mig overordentlig betænkeligt, hvis det virkelig skulle vise sig at være så let at finde den slags smuthuller, at varer produceret i Sydafrika efter en let færdigbearbejdelse på øen Mauritius skulle